

LBRIS

We know
books

Leo Butnaru

SISTEMUL DE UMBRE

(Proză, Yes-Euri)

LIMES
2025

CUPRINS

Fiece zi cu minunea ei.....	5
Expresia strictului necesar.....	6
Teme și temeri de bază.....	10
Succesul și excesul.....	13
Căutătorul de răspunsuri.....	15
Armonia, gândirea.....	17
Starea de... Beethoven.....	19
Neștiutor, dar mai ales hazliu sau poate chiar iresponsabil.....	22
Voir Paris et vivre.....	25
Maurul și-a făcut datoria.....	27
Și biruit-au gândul.....	30
Epitaful sau – concomitent.....	35
Dragul meu (...tău... lui...)	40
Balta neagră.....	45
Cobaiul.....	51
Drapele în vânt, drapele în ape.....	56
De la antropologie la <i>gloatologie</i>	58
Ploaia de gânduri.....	60
Istov.....	63
La hotarul dintre lumi.....	66
Libertatea de a porni sau boala secolului.....	67
Personajul.....	71
Viața cuvintelor, cuvintele vieții.....	77
Cobaiul iluziilor.....	81
Continuarea subiectului.....	85
Garda moare, dar nu se predă!.....	87
Întoarcerea fiicei risipitoare.....	92
Sistemul de umbre.....	94
Contaminarea.....	99
În lift.....	100
O nuveletă pentru doamne sentimentale.....	105
Panta Skadarlija și <i>Panta rei</i>	108
Fără intervale.....	110
Skadarlija – Montmartre sârbesc.....	113
Ziua se sinucide neamânat.....	116

Profa și liceanul.....	117
Din calendarul legendelor sau Marele trOrfeu.....	119
Între Orfeu și Morfeu.....	121
Nenorocitoare pereche sieși.....	123
Creștinește sau Jumătățile și întregul.....	126
Îngândurat, la gura metropolitanului.....	128
Moftul și dungile.....	129
Cu timbrul, cu marca.....	131
Curajul.....	132
Strigăt în abis.....	133
Mișcare în timp și timp în mișcare.....	136
Bătrânilor le este permis să-L tachineze pe Dumnezeu.....	138
Păpușa-boccea.....	142
O ecuație.....	144
Triptic cu balerine.....	146
Cap, pajură și pinteni.....	149
Elegie cu idei și sentimente în devălmășie.....	151
Ceva ce nu intră în nicio formulă.....	156
Cetățile, zidul.....	157
Schimbarea vocii și a registrelor.....	159
Nasul Ceopatr(i)ei sau minus un eveniment.....	160
Revenirea din războiul de o sută de ani.....	163
Avânt pentru morile de vânt.....	165
Teba destinelor.....	168
Localitate.....	172
Planete și greble.....	174
Căutând la dinți calul troian.....	177
Vămile.....	179
Ca pe niște dumicați.....	183
Zăpezile de altădată și cele de niciodată.....	186
Ziua a șasea dus-întors.....	188
Domnul Perpessicius.....	192
Simpozion.....	193
Triptic cu îngeri de pază.....	194
Chagall, ceasul cu corb sau ceva ce nu intră în nicio formulă ...	197
Denivelări, dar mai ales dezorientări.....	200
De dată recentă.....	203

Cenușiu egalizator.....	205
Fișă despre propoziții subordonate.....	207
Indicații de regie.....	208
Nu e nevoie de mobilă.....	210
Descumpănitoarea insomnie.....	211
Prin lumina istovită a chindiei.....	213
La index.....	215
Ultimatum cu menghine.....	216
În caz de alergie.....	218
Scopul și cămașa de forță.....	219
Urbea bacoviană.....	221
Un vis luxos.....	223
Căutătorul de răspunsuri.....	224
Chiar așa?.....	226
Cetatea nu e gata de război.....	228
Corigenți la lecția de scepticism.....	229
Lupta lui Iacov cu Îngerul și lupta ta cu tine însuți.....	231
Idealul, desăvârșirea.....	234
Da și Nu sau <i>Existentograma</i>	238
Să fim serioși, GLuminăția Voastră!.....	243
Initium.....	247

REFERINȚE ISTORICO-LITERARE.....	249
----------------------------------	-----

Până a tasta primele cuvinte, chiar acestea, încercam o senzație ciudată: liniștea – ca niște aforisme în grevă. Și mi-am zis că aforismele au o stare permanentă de emiteră de sens; condiție de existență neîntreruptă prin epoci, secole, timpuri vechi, timpuri noi. Astfel că prezentul discurs (dacă nu e prea tare spus) mi-l doresc drept tentativă de a scoate aforismele din grevă, din nefuncționalitate. Pentru că, în orice pulsione și manifestare a sa, prin gândire-simțire-scriere, viața e o modalitate, plurală, de expresie, insular-aforistică.

Dintru început fie spus, adagiile pot fi considerate vecine literaturii, în marginea literaturii, dar și literatură propriu-zisă, căreia chiar i-am zis: literatură la minut. Ceva ce poate fi considerat în marginile literaturii?... Dar de ce nu chiar în miezul acesteia.

Ce este aforismul? Chiar acum, în acest caz, e o interogație, în care subiectul apare el însuși, ca subiect, un fenomen al posibilului, conștiința cu propria ei oglindă, în care ideea își scapără scânteia. Astfel că, din vreme în vreme, printre autorii de aforisme apare câte un adevărat lunetist al ideilor. Și dacă unii filosofi vorbesc de căderea în sus a ceva, ar reieși că aforismul e urcarea în adâncimea sensului.

Însă ar exista, fără îndoială, multe presupuneri și propuneri drept răspuns la întrebarea de la începutul alineatului precedent: Aforismul e copilul rămas după ce a fost aruncată apa din scaldătoare. El nu apare din nimic, dar nimicul poate să apară din aforism.

Aforismele sunt eghileții literaturii. Sau tivul dintre literatură și filosofie. Unele dintre ele – chiar ale filosofiei. Sau așa: pe fluviul literaturii aforismele sunt precum niște canoe înguste și iuți, esențializări ale culturii duble, a rațiunii și a sensibilității, arătând ca punctul luminos pe care îl focusează lupa filosofiei. Sau cea mai laconică formă de colaborare și interdependență cu marea literatură și filosofie, când aforismul nu înscamnă doar puține cuvinte, ci multe idei esențializate. Dar și ca elocventă dovadă a îndelungatei prietenii dintre autor și înțelepciunea tuturor.

O propoziție poate înmagazina esențe de literatură și filosofie care, în combinația lor, dau un alt gen: aforismul. Frază de categorie grea. Iar cele mai ușoare par a fi zâmbetul pur al filosofiei. Dar nici

până astăzi nu e sigur dacă aforismul ține de rădăcinile sau de frunzele filosofiei.

Printre calibrele literare aforismele sunt colibri. Sunt caviarul la ospețe intelectuale. Ba chiar e de constatat că există o întregă bucătărie în prepararea bucatelor din aforisme – oul lui Columb, sarea lui Berthollet, mărul lui Adam sau, mai proaspăt, al lui Newton, limba lui Esop, peștele prins de urs, gogoșa, frunze-n buze – lapte-n țâțe, mălăieș în călcâieș, lapte de pasăre, mierea ursului, salată din grădina ursului, ficat de pajură, sarmalele caprei cu trei iczi etc. – toate preparate la focul lui Prometeu.

O maximă în care maximă este ideea, pe când forma e minimă, ceea ce înseamnă respect pentru timpul cititorului, dar, în special, pentru inteligența acestuia. Ar fi gigantismul... miniatural al gândirii, când ideea strunește cuvintele, în timp ce e strunită de cuvinte în ligamentele musculare ale inteligenței. Maximă, maxime ce pot fi antrenate, dezvoltate, fortificate.

O frază, uncori frumoasă, care prinde la minte. Triumful de o frază (fie și din trei, patru cuvinte, sau de zece secunde – cu tot cu recitare) a inteligenței autorului, când rezultatul e ceea ce s-ar numi, în primul și în ultimul rând, rezumatul în secțiune de aur.

Deloc puține adagii memorabile unele celebrități au rostit... post mortem. (Între adagiu și adagio, ce vie suflare – fanfara înmormântărilor...) Tot în acest context e de spus că anumite aforisme, ce păreau eterne ca adevăr enunțat, se dovedesc a fi, totuși, provizorii. Apoi terne. De câte ori a tot fost repetat celebrul, se părea, adagiu: „Secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc”! Azi, ce facem cu o sentință care, în posibila sa finalitate, nu a întrunit nici pic de adevăr?...

În discuții, aforismele nu sunt obligatoriu convingătoare. Însă mai totdeauna ies învingătoare. Forța și propulsia predestinației. Dar, în genere, aforismul nu garantează că spune adevărul. El e un posibil adevăr inteligent și stilat. Și poate fi citit într-o mare diversitate de moduri, dar de înțeles – în mult mai puține. Iar anumite aforisme sunt apreciate pentru cum spun, nu pentru ce spun. Unele chiar nu spun nimic, ca idee. Astfel că, dacă ar fi fost să alcătuiască o antologie din adagiile sau paradoxurile lui La Bruyère, nu-l introduceam și pe acesta: „Gloria sau meritul unor oameni li-l acordă faptul de a scrie bine;

altora le-o dă faptul de a nu scrie deloc”. Ei da! Cum să atribui merite pentru ceva care nu a fost făcut? Să-l faci glorios pe cineva care nu a făcut deloc ceva pentru care îl gratulezi? Mă rog, uneori mai spun prostioare și înțeleptii... De unde și un posibil sfat pentru cititorul de aforisme: Ține cont de subiectivitate. Ea ar fi ambalajul extraordinar, în care se crede că ar exista adevărul. (Însă doar se crede...)

În unele cazuri, și tu, prietene cititor, te surprinzi în stare de a da vorbe memorabile, astfel că miști primul cuvânt, care ar putea muri precum pionul pe tabla de șah, însă aforismul deja e început și chiar ar putea fi câștigat. Dar, când miști acel cuvânt ce ar duce, posibil, spre vreun adagiu, ți-ai putea spune că, precum o expresie a strictului necesar, aforismul ideal ar fi cel dintr-un singur cuvânt – care a fost la început – și la care să fii coautor cu Dumnezeu. (În ce mă privește, în ipostază de cititor, mi s-a întâmplat să fiu ispitit de a propune un aforism potrivit pentru a fi scris pe curelușa ceasului: Ah, moartea, *sfarmecul* vieții!)

Aforismul e atât de laconic, încât poate părea pur și simplu un citat esențializat din sine însuși, presupunând marca artă a deschiderilor de paranteze, a deschiderilor-avantaj de sensuri înglobate (în cazuri nefaste: înglodate) în alte sensuri, relevate în momente ce s-au adunat în zile, săptămâni, luni, ani, clipe. Iar imprevizibilitatea și modul de declanșare (poate chiar de naștere) a dictonului sunt la fel de fascinante ca însuși dictonul (celebru, bineînțeles), care se poate întâmpla a fi cu adevărat o capodoperă, adică – opera capului adevărat. Precum adagiile spinoase ale lui Spinoza, ca supremă inteligență-dibăcie-măiestria de a fenta sensurile comune.

Rar de tot, dar se întâmplă, totuși, să apară câte un aforism ca un afrodisiac: când sugestia externă fortifică autosugestia (internă, cum s-ar spune). În atare caz, aforismele par a fi diverse și, nu de puține ori, variante ale unor verdicte și sfaturi implicite. Bine articulat, memorabil, un aforism celebru nu e obligatoriu să aibă și un sens anume. Dacă l-ar avea, totuși, ar fi unul genial; o capodoperă.

Un aforism este textul cel mai scurt spre un alt aforism. Și calea minimă între doi oameni pricepuți ar fi aforismul clasic care, de obicei, începe cu o concluzie. Însă s-ar putea termina cu o altă concluzie, uneori spre o interogație ca și sacramentală a genului: cel mai bun aforism

din lume a fost deja scris sau urmează să fie. Cine știe?... Poate da, poate nu.

P.S. În ce mă privește, recunosc că în unele texte ale mele s-ar întâlni și aforisme care ar avea de tată românescul de florile mărunții, iar de mamă englezeasca lege a mărunții, alias legea atracției universale.

2023

Izvorul, trandafirul, femeia, ghilotina, privighetoarea, luna, greierul, scutecul, frunza, fluturile, omida... – când le lăsa pe pământ, Dumnezeu chiar s-o fi gândit să le umple cu o absolută încărcătură poetică, dar mai ales cu filosofie existențială, pe-alocuri mai priitoare, prin alte locuri mai distrugătoare, însă irezistibil poetică, dar mai ales filosofică?...

– Tu, cel creat după chipul și asemănarea Domnului, când bei din izvor săvârșești (posibil involuntar, posibil că nu) un act de idolatrie: îți săruți icoana propriului chip.

– Fără a face politică, trandafirul e patriotul frumuseții... Roua pe trandafiri – lacrimi tremurătoare pe o inimă dezgolită... La un moment dat, drumul ar putea să-ți fie presărat cu trandafiri. Vezi să nu fii desculți, ca apostolii... Undeva în Univers există o planetă pe care, toamna, trandafirii nu-și scutură petalele, ci spinii.

– Pe lume și în ceruri există femei care merită să fie iubite mult mai mult decât se poate iubi: mamele noastre. Femeia care naște este lăudată până și de Moarte, aceasta considerând că, astfel, ei i se aduce ofrandă. Ar reieși că Moartea susține reîncarnarea.

– În totul și pretutindeni era progres, dacă nu progres – predestinată simplă modificare, parțială sau deplină. Sabia lui Damocles, să zicem (și chiar zicem), supusă progresului, modificării, deveni pur și simplu ghilotină. Așadar, un cap oarecare a inventat ghilotina pentru capete cu mult mai deștepte decât el. Multe descoperiri mari în lume au fost făcute de unii dintre cei aflați în cătușe, în închisori. De alte posibile mari descoperiri nemiștiindu-se din cauză că au căzut în coșul de sub ghilotină odată cu capetele inventatorilor. În Franța, scena politică era în vecinătatea scenei ghilotinei. Regii care își pierdeau capul din dragoste treceau și pe la ghilotină. Iar dacă auzea bălmăjelile regelui, călăul de la ghilotină spune: „Majestate, vino mâine, cu capul limpede”. (Când se întâmpla pe întuneric, lumina nimbului îi ușura călăului potrivirea fierului de ghilotină.) Și astăzi revoluția își mai cară

de sub ghilotină roaba cu capete... Puțin spus că poezii sunt de neam ușor de rănit. Amintiți-vă câți dintre ei au murit în dueli, sub ghilotină sau sub securea călăului. Spre exemplu, înainte ca securea să-i atingă grumazul, să-i muște din mușchi, englezul Thomas Moore schimbă câteva glume cu călăul. În groaznică situație, nu și-a pierdut prezența de spirit (se mai spune: nu și-a pierdut capul!) nici poetul francez André Chénier: înainte de a se înclina sub cuțitul ghilotinei, duse un deget la tâmplă și, referindu-se, firește, la frumosul său cap, constată cu seninătate jucăușă: „Și totuși, am avut ceva în el”.

– Numai în cazul privighetorilor genialitatea-i ereditară. Și nicidecum nu se poate juca rolul de privighetoare: rolul de privighetoare doar se cântă... Utopie: ca privighetoarea să ia vreo notă falsă! Ah, fălnic copac îndurerat de o privighetoare!... Ce sfâșietor cântă privighetoarea în cimitirul speranțelor ce au murit ultimele, adică pentru totdeauna!... După mine însă nu există timp, adică nici totdeauna nu există, odată ce nici până azi nu se știe despre ce triluiește privighetoarea: despre ieri, despre azi despre mâine?... Probabil, triluiește pur și simplu despre eternitate, despre nemurire, despre nesfârșire care, însă, nu se referă și la om, ba chiar la întregul neam omenesc, odată ce nu le sunt date.

– Mormântul comun al lui Cain și Abel, luna, e un corp ceresc foarte binevoitor, niciodată nu ne întoarce spatele. Iar uneori partea ascunsă a Selenci inspiră poezii mai mult decât partea care se vede. Iar un coleg, de altfel prozator, zicea că astăzi despre soare nu mai scriu decât poezii lunatici. Sugerându-se oarecum și o asociație cu scrisul eugencionescian, remarcând cum, în creștere, de la o fază la alta, din seară în seară, luna își accentuează calviția de cântăreață (din păcate mută) destul de cheală.

– Parcă din modestie, greierele s-a luat pe sine însuși între parantezele verzi ale propriilor aripi și între ghilimelele picioarelor-unghiuri... Iar iarna veni atât de pe neașteptate, încât vreo oră-două după aceea, niște greieri mai continuă să cânte (sau să bocească) sub zăpadă.

Cică, în rai, Dumnezeu privea năucit niște... scutece... Astăzi, nitam-nisam, te întrebi dacă au și îngerii grădinițe, acolo, prin zodiac. Iar sugestia întrebării îți veni, după ce pe cer un nor ți se păru fabulos balot de pampersi. Îți veni ție, filosof încă din pampersi și alte benefice modernizări ale pelincii în totală indiferență a Cosmosului.

– Jenându-se ca un copil, fâstâcându-se, mai întâi Eva își acoperi cu frunze de smochin ochii... În heraldica frunzei este imposibil să deslușești linia vieții. Pare-se, sunt ale vieții toate liniile ei... O frunză pe apa toamnei nu e nicidecum o frunză înecată: ar exista ceva și mai neajutorat... Și ce să mai spui despre căzătoarele frunze ale toamnei?... Parcă, luate de vânt, – fișe medicale, îngălbenitele istorii vechi ale bolilor mereu actuale făcute ferfeniță de personalul spitalelor... Dar de fapt frunzele toamnei ca niște solzi de *pasărezauri* ale speranțelor... Iar uneori copiii pun întrebări la care nu se știe de există sau nu răspuns: – Tăticule, dar frunza care a căzut a știut că a trăit, că a fost, că s-a dus?

– Pe când eram copil, se întâmpla să mă gândesc să cânt cât mai tare un cântec despre fluturi, încât aerul vâlvorat al respirației mele cântătoare să ajute fluturii despre care cânt să se înalță, să zboare. Apoi, înaintând în vârstă, îmi ziceam că fluturile ar fi putut să o viseze pe Caliope, muza filosofiei, dar să nu te alegi nici cu a mia parte din visul filosofului chinez ce a visat că el e pur și simplu un fluture care, la rândul său, visa că el e filosof chinez. Ce mai tîmbălău filosofico-poetic se declanșă în lumea întreagă de la acel fluturaș oniric!

...Astăzi, acel fluture din copilărie se așază pe orizontala crucii, acoperind o cifră din anul morții.

– În conul de umbră fluturile iese din cocon. Astfel, pentru omidă, judecata de apoi se termină în zbor de fluture.

...Teme de bază... Gume de mestecat ale spiritului – spiritul pe ele mestecându-le, ele mestecând spiritul chiar și în aceste vremi, când lumea se consideră definitiv matură, împlinită, inclusiv în procesul de autodistrugere irezistibil anti-poetic(ă), dar mai ales anti-existențial filosofic(ă).

2023

Succesul și excesul

Succesul nu e un accident. Iar accidentul e un anti-succes, am vrut să-i spun colegului care părea atât de entuziast, încât cu greu m-am putut abține să nu-i urez succes. Am renunțat. Pentru că ar fi putut să nu mă înțeleagă corect: adică, ce m-a apucat așa, hodoronc-tronc, să-i urez ce i-aș fi urat, lucru de-a dreptul neobișnuit, dacă nu chiar ciudat printre scriitori, în mediul cărora înfrângerea, ca și succesul, nu-ți înmulțește prietenii. În mediul în care e atât de importantă, de discutată scara ierarhică, imaginară, însă construcție atât de scumpă, totuși, ca emoții, comoții, vânzoleli fel de fel, încât se poate întâmpla să nu mai ajungă bani și pentru a o asigura cu balustradă. Logic, spre scara ierarhică ar duce calea succesului care poate fi și ea în reparație, cu nesuferitul, enervantul ăla indicator: „Ocolire” (mai ales pe... verticală!). Și încă ceva despre înaltele trepte: Scara succesului nu ar ține pe ea și poporul care te aclamă...

A merge pe calea succesului și chiar a cunoaște succesul nu totdeauna pare a fi unul și același lucru cu sensul vieții. Pe calea spre succes sunt și destule poduri arse. Unora, la lumina podurilor ce ard, ca și la lumina succesului propriu-zis, li se arată ce adânc era sau este hăul eșecului. În aceeași lumină succesul de astăzi li se arată, ca importantă, direct proporțional cu cât de gravă sau suportabilă le-a fost înfrângerea de ieri.

Succesul se urcă la cap. Ceea ce nu înscamnă că insuccesul co-boară/cade undeva, în călcâie, să zicem. Iar insuccesul de scurtă durată presupune că destinul te păsuiește. Te mai scutește de invidii, pâre.

Pe de altă parte, dușmanul îți poate suporta succesul mai ușor decât prietenul. Pentru că, implicit, amicitia-inamicitia țin și ele de, cum se mai spune, tainele succesului. Și ale insuccesului, bineînțeles. Nu păstrează unele taine cei care au succes în viață; deloc mai puține taine au și ghinionistii ocoliiți de succes. Succesele altuia pot fi explicate cu toată competența și nepărtinitor, mai greu e să fie acceptate. Și îi cam țin în derută, dâșzii neștiind de ce să se bucure mai mult – de propriul succes sau de eșecul (ne)prietenului? Sau, poate, e o bucurie dublă...

Însă fii atent! Străduie-te să-i necăjești cât mai puțin pe alții cu succesele, cu bucuriile tale. Nu le divulga, mulțumește-te cu tăcerea de aur, amintindu-ți că omul are nevoie de doi ani pentru ca să învețe a vorbi și de vreo șaptezeci-optzeci de ani să învețe, fără succes, a-și țină limba după dinți.

Și totuși, nu e suficient să ai succes, mai e nevoie să știe cei care nu vor să știe de succesul tău. Care te înaripează. Dar de zburat trebuie să înveți tu însuți. Iar dacă ai talent ce duce la succes, ar fi bine să ai talent să știi cum să reacționezi la critici și invidii. Și ar fi ideal ca succesul tău să nu fie o răzbunare, ci o îmbunare. Se înțelege pe cine și a cui. E ușor să găsești explicație eșecului tău și succesului vecinului. Invers e mai greu.

Dar se mai întâmplă și excepții: vreun prieten care îți iartă succesele. Poate că gloria nu ți-ar ierta-o, dar succesele, da, se mai întâmplă. Apoi să mai știi că, atunci când vei avea un succes incontestabil, vei fi în minoritate. Și suspectat. Or, cum atenționa Titu Maiorescu: „Păzește-te a doua zi după un succes”.

Cel mai sigur îți fortifică rezistența la succesele altora propriile succese. Dar fii atent: dacă ți se întâmplă ca succesele să-ți fie amărătoare, tu învârteste-te în direcție opusă. În sensul că marele succes înseamnă și exces. Iar pentru ca succesele tale să fie cu adevărat importante, trebuie să elimini neajunsurile: succesele mai mărunte. Și să te împaci cu gândul că succesele îți dezvăluie și unele trăsături personale detestabile. Și nu uita să ai în vedere posibilele ex-succese cauzate de ex-cese. Iar unele succese nemaivăzute chiar așa și rămân: nevăzute.

Unii oameni foarte deștepți sunt loviți de succese nebune, după care ajung la... (se știe unde). Iar unii dintre cei înaripați de succes sunt frații lui Lucifer. Însă, de regulă au succese nebune cei cu capul sănătos. Deci, sănătate!

2023

Căutătorul de răspunsuri

Sub fără de margini cerești, inundate de hemoragia zilei ce apune, el stă derutat ca un necredincios ajuns la poarta bisericii. Însă, brusc, fără de voie, rățacitul nostru semen parcă e cuprins de o evlavie confuză, ca și cum ar cuteza să recompună, în gând, fermecătoarea Carte a Credinței, cu neinspirata-i fantezie punând ici-colo cârpeli din arta amatorului fără habar de parabole nemuritoare, zicându-și, ca un hindus indus în eroare, că Islanda ar fi mama islamului, iar pățimașul Lot este, probabil, protectorul loteriei. Și mai zicându-și în firea sa că marii prezicători nu sunt chiar cum cred unii, pentru că niciunul dintre ei nu a câștigat, convingător, la LOTerie, ci au trăit și trăiesc din banii celor care au sperat și speră să câștige la loterie și care, în continuare, își lotizează speranțele deșarte. Această concluzie dezarmantă se acutiizează mai ales pe timpuri de pandemii ce aduc mult cu o loterie a groazei.

Astfel, mai mult intuitiv temându-se de țara cea fără de milă a iadului negru, în scripturile divinității el se simte precum în străinătate, ca ieri-alaltăieri abia pricopsit cu dreptul de a călători nesigur, asemeni blajinului marinar cu sufletul dărăpănat de vânturi, plutind neștiutor din sfânta apă de botez în ape potopitoare. Iar zebrele au devenit dungate chiar de pe când au făcut marinărie pe arca lui Noc. Acesta, e de presupus, a ținut ciocănițoarea în colivie, nu care cumva clonțoasa de ea să dea vreo gaură pe undeva și ambarcațiunea să ia apă. Iar arca, oricât de laudată ar fi fost mai apoi, era totuși cam șubredă și neîncăpătoare, încât patriarhul-matelot nu a putut lua în ea câte o pereche chiar din orice animale, încât dinozaurii, peste măsură de voluminoși și grei, au rămas neîmbarcați și seminția acestora a pierit totalmente. Ba alții presupun că nu a fost chiar așa, ci, dacă din cauza insuficienței de spațiu, Noe nu a putut îmbarca și o pereche de dinozauri, a fost prevăzător colectând sperma acestora în retorta de un kil și ceva și care s-ar afla pe undeva prin ghețurile veșnice din Siberia: la descoperirea ei, știința din epoca digitalizării ar putea exclama: *Dinosaures redivivus!* Poate chiar concomitent cu *Dacia redivivus...*